

Konvergens

dikter och prosa

Susanne Nybacka

Frenum

samtiden verkar ligga lite före mig
på behörigt avstånd

att jag är efterhängsen
är min största bedrift
och mina strömningar i den
blir ytligt nerslagna kartnålar

där jag har varit
i morgon
där jag har suttit
med ett metspö
viskat längtan
i bästa fall genomskinlig

den stegrar sig
med väsen av ringa ljud

jag gräver tunnlar
genom frusna marker
placerar ut facklor
vartefter mil jag går

hövligheten hos en fanfar
så där långsam
dröjande, tvivlande

och med en viskositet
lika hög som draken
när den lyfter
landar precis där jag står

Konvergens

tanken spårar
blir ett löpande vilt
ett villebråd

aspirerar ett ögonblick
förtätar det
dunsar in

in i andra avtryck
millimetertunna
men i skugga

vindriktningen
vänder sig
en enda lång acceleration

tanken stannar
jag tror den känner
att den har vetat, alltid

platta mot platta
panna mot panna
hand i en annan

Bran

halvkristaller, som utan en ljuskälla
är glas, som med en tyngd ovanpå
är ett ljud, som utan att jag lyssnar
blir en utdragen punkt av ingenting

en punkt med ett lod
blir ett kommatecken och efter det
ett mellanrum av ingenting
ett utrymme som väntar på mer

på en nästa linje
och det är ungefär som ett dygn
solens färd över himlavalvet
en båge över ingenting, fast precis allt

Canvasduk

en natt igen
en dag som strosade förbi
igen i ett tält
i taket hänger en slinga
en batteridrivna kedja med lampor
små, små av prästkragar

vakenvän
med evighetskompressor inuti
mitt hellre fält
stort, tryggt och där
framförallt där
genom skogar, genom hagar

intill

vi kanske ska prata om det
varför då
så att det slutar manövrera dig
men jag har ju sagt
ja, en gång, på telefon
hm, tänkte att det kan räcka

du vände dig på sidan
jag höll kvar blicken på tyget
den hud som skiljde oss från himlen
om inte blommorna vore
vore mörkret
det vore ändå inte tillräckligt

jag avstår helst

Excitation

det ringde i väggen
ur två gamla borrhål med pluggen kvar
från en stationär telefon
kopparnät vet att överleva i små enheter

nu rann det ut
i tunna, mjukt fallande slingor
fluorescerande hologram
absorberade ljud och tvivelaktigheter

mina fingertoppar läste av
reagerade på kyla och skarpa uttryck
tysta domningar och vibraton
fortplantade sig in i en högre energi

fukt mot väggpanelen
åren har gått, men inte bristningarna
i skenet av avlägsna distanser
läser jag att det alltid har varit vi

Kimmeridgian

sista sorgens fågel
har inte flugit förbi
mitt fönster, ditt fönster
den är vilsen i en voljär
för att vingar växer
alldeles för långsamt
bildar läsbara mönster
som vi oftast tolkar sådär

så levde jag förut
genom Kimmeridgian
tills jag, tills du
kunde förlåta mig
för att tiden rör sig
alldeles för långsamt
för att jag tappat alla nu
och gör våndan till en grej

en mörkgrå gestalt
fastnar i ett nät
jag borde ha revat
istället satte jag dit färgat glas
men det var innan
före allt jag förlät
och misstagit för att ha levat
på bitar som gått i kras

jag såg den lämna
all sin vilshet
flyga i en glädjes tumult
till och med lite upp och ner
sen såg jag den inte
fågeln, om den var sorgen
sade att mitt hjärta är fullt
att där ryms så mycket mer